Preview (1 / 10) - ketabton.com

زه گناهگاره نه یم

[ناول]

ژباړن: طارق نجیب

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب نوم: زه گناهگاره نه یم
لیکواله: عمیرا احمد
ژباړن: طارق نجیب
ډیزاین چارې: عبدالهادي اثر
خپرندوی: مازیگر کتاب پلورنځی
چاپ کال: ۱۳۹۲ل / ۲۰۱۳م
چاپشمېر: ۱۰۰۰
خپرونو لړ: ۱۵

د چاپ حقوق خوندي دي

Preview (2 / 10) - ketabton.com

ځانګړې مننه:

له ښاغلي يوسف خان منګل، ښاغلي ذوالفقار ابدالي، ښاغلي محمد آصف عبدالرحيم زي او ښاغلي فضل ربي څخه د زړه له تله مننه کوم چې زه يې ددې کتاب ژباړې ته هڅولی يم.

ط. نجيب

ډالۍ

ګران او قدرمن پلار جان ته؛
چې د زده کړې په ډګر کې يې تر بل هر چا ډېر هڅولی يم.

خوږې او مهربانې مورجانې ته؛
چې تر لمانځه وروسته يې تل د لوی څښتن تعالی له درباره راته د بريالیتوب لپاره لاسونه پورته کړي دي.

Preview (3 / 10) - ketabton.com

- عارفین عباس سره کتلی شم؟

د کور زنګ وهلو سره یو لوړ ځوکیدار را ښکاره شو او هغې ترې وپوښتل:

- تاسو څوک یاست او هغې سره ولې لیدل غواړئ؟

ځوکیدار ورته په ړدو سترګو کتل. هغې د څو شېبو لپاره هیڅ نه ویل، هغې سره ددې پوښتنې ځواب نه و. هغې په نه زړه د ځوکیدار په لور وکتل او بیا څه وریاد شول، خپل لاس کې نیولې خط یې هغې ته ونیو، کوم چې ورته مور ورکړی و.

- دا تاسو هغوی ته ورکړئ، کېدای شي بیا ما سره وګوري.

ځوکیدار د څو شېبو لپاره خط لاس کې نیولی و او د هغې مخ ته یې کتل. کېدای شي زړه یې پرې سوځیدلی وي. ځوکیدار دروازه بنده کړه او دننه لاړ، هغې دروازې سره په دیوال ډډه وهلې ولاړه وه. پینځه ورځې مخکې خو یې د عارفین عباس په نوم سړی پېژنده هم نه، هغه یې اوس

هم یوازې په نوم پېژني.

- عارفین عباس څوک دی؟ هغه د مور څه خپل دی؟ هغه ورسره څه مرسته کولای شي؟ ددې پوښتنو ځواب اوس هغې سره نه و او نه یې هم پنځه ورځې وړاندې له مور څخه د پوښتلو هڅه کړې وه. د ژوند په اخرنۍ شپه یې یوازې دومره ویلي وو.

- که زه مړه شوم نو ددې سړي خواته لاړه شه، دلته یوازې مه اوسېږه.

د څو ورځو راهیسې دا لومړی او اخري جمله وه، چې هغې څه ویلي ول.

د خط سره یې یوه پته هم ورکړې وه. لور یې په دې خبره مخ اړولې او خوا کې ورسره څملاسته. هغه پوهېده چې نوره ژوندۍ نه شي پاتې کېدې، خو په دې نه وه خبره چې دا شپه به یې د مور د ژوند اخري شپه وي. هغې د څو شېبو لپاره د بت په شان خپلې مور ته کتل، بیا څه فکر ورغی، له خپل ځایه پاځېده، ږمنځ یې راواخسته، بیرته خپلې مور خواته راغله.

- مورې ! ویښته درته سم کړم؟

هغه د خپلې مور سر ته ناسته کېناسته او په ډېره بې کرارۍ یې ورڅخه وپوښتل. مور یې سترګې پرانیستې. څو شېبو پورې یې خپلې لور ته کتل او بیا یې په کمزوري بدن کې حرکت راغی، هغه په کټ کې کېناسته. دا یو بې ویلو ځواب و. هغه ورسره په کټ کې کېناسته. نن ولې د هغې زړه بیا بیا راډکېده، ویښتو سمولو وروسته خپلې مور مخې ته کېناسته.

- شېدې ګرمې کړم؟

هغې بیا له مور څخه وپوښتل. د مور زړه یې غوښتل چې نن هغه ټولې خبرې وکړي، په خپل زړه کې د چوپتیا هغه ټول دیوالونه ړنګ کړي، چې تر اوسه یې له خپلې لور پټ ساتلي ول.

Preview (4 / 10) - ketabton.com

- نه...زړه مې ورته نه کېږي.
خپلې لور ته يې د څو شېبو لپاره کتل او په ورو يې د هغې مخ په خپلو لاسو کې ونيو او په تندي يې ښکل کړه. هغې ته ياد نه شي چې خپلې مور په تندي دا سې ښکل کړې وي. نن څه ځانګړې خبره وه. د هغې په مخ کې يو عجيبه ځلا وه، د هغې د مخ کمزورۍ زيړوالي هم دا ځلا نه شوه ختمولای. په څو شېبو کې يې د کلونو ګيلې او خپګانونه ختم شول.
- تاسو نور ويده شئ.
د لږ وخت لپاره يې دا هېر کړي وو چې مور يې ناروغه ده. هغه خپل ځای کې ملاسته وه. د شپې تر ناوخته يې خپل لاس د هغې په تندي ايښې و.
سهار يې چې د چايو لپاره پرې غږ کولو ، نو پوه شوه چې هغه نوره ژوندۍ نه وه.

□□□

هغې يوه اوږده ساه واخيسته، په دروازه کې يې سترګې خنبې کړې. له کور څخه دننه يې ناڅاپه د چا د پښو ښکالو تر غوږ شوه. يو څوک دروازې ته راروان وو. هغه ديوال يوې خواته ودريده. د کوچنۍ دروازې پر ځای چا غټه دروازه پرانيسته. پنځوس، پنځه پنځوس کلن يو لوړسړی په پتلون او نيکټايي کې راښکاره شو.
- ساره...؟ هغه ددې سړي له خولې په خپل نوم اورېدو حيرانه شوه. په وېره يې خپل سر د هو په ويلو وخوځاوه.
- دننه راځه، ولې ولاړه يې.
هغه ددې سړي په نرمه لهجه حيرانه شوه، او دننه لاړه.
- ستا نور سامان چېرته دی؟ سړي ورڅخه کور ته د راننوتو پر مهال

وپوښتل.
- سامان خو کور کې دی.
هغې په ورو غږ وويل. د بهر څخه کور ته په کتو يو دوه کې شوه.
- زه به دلته څنګه اوسېږم؟
بيا بيا همدا يوه پوښتنه د هغې په ذهن کې راتله.
- سمه ده. راځه سامان به بيا راوړو.
هغه ددې ځواب په اورېدو پرته له ځنډه ګراج کې ولاړ موټر خواته لاړ.
هغه پرته د څه ويلو سړي پسې روانه شوه.
- هغې کور ته ددې سړي بوتلل به سم وي او که...
هغه په همدې سوچونو کې وه چې سړي د خپل موټر دروازه پرانيسته. هغه د موټر چلونکي پر ځای کېناست او د مخکني سيټ دروازه يې ورته پرانيسته. سړی ډېر وارخطا په موټر کې ناست وو.
- تاسو عارفين عباس ياست؟
هغې دننه کېناستو سره وپوښتل. يوه نرۍ غوندې موسکا د هغې په مخ څرګنده شوه.
- هو ، زه عارفين عباس يم.
هغې موټر چالانولو سره ځواب ورکه.
- سبا څنګه ده؟ هغې موټر شاته بوتلو سره وپوښتل.
- سبا !
د سبا نوم اورېدو سره تر ډېره په مغزو کې هيڅ نه راتلل، بيا ناڅاپه د مور مخ سترګو ته ودريد.
- مور مې !
بی واکۍ يې له خولې څخه ووتل.

Preview (5 / 10) - ketabton.com

- هو ، څنګه ده هغه؟
موټر لـه کوره وتلی پـه سرک روان و. هغـه د څو شېبو لپـاره غلې وه. عارفین عباس موټر په تیزۍ سره روان کړی و ، چې بیا یې ترې هماغـه پوښتنه وکړه.
- مور مې مړه شوې ده.
په ډېر ورو غږ يې، د خپلو اوښکو پټولو هڅه کوله. موټر یو ناڅاپه درېدلی و.
- سبا مړه شوېده؟ د عارفین عباس باور نه راته.
- هو !
هغې سر ښکته نیولی و او ځواب يې ورکه. انجلۍ د عـارفين عباس مخ کتل نه غوښتل. په موټر کې تر څو شېبو لپاره چپتیا وه.
- کله ! غږ د پخوا په څېر دروند نه و.
- پنځه ورځې وړاندې...
عـارفین عباس پـه اشتړینګ تندی ایښی و. انجلۍ سر راپورته کـه او هغې ته یې وکتل. هغه ژړل نه. بس د هغې سترګې پټې وې، او شونډې یې غاښونو کې نیولې وې. انجلۍ د سترګو په کونج کې هغې تـه کتـل. د انجلۍ سترګې د عارفین عباس سره خواکې کاغذ باندې پریوتې، په کوم چې لیکل شوي وو
عارفینه !
ساره خپل ځان سره وساته، هغه زما د کورنۍ خواته مه لېږه. تېر وخت یادولو ته اړتیا نشته، بس د هغې خیال ساته.
(سبا)

- د مور ماضي څه کېدای شي، هغه ولې زما نه خپل تېر وخت پټول غواړي. په خپله خوښه واده، د کورنۍ خوښې واده څخه انکار کول، د کور پرېښودل، د پلار مړینه، د مور بیرته نه راتلل او کورنۍ سره هیڅ اړیکه نه لرل...
هغه د تل په څېر له داسې پوښتنو سره لاس او ګرېوان وه.
- خو مور باید په دې پوه شوې وه، چې زه دومره هم کم عقله نه یم. او دا سړی د هغې په مړینه دومره خفه ولې دی. دا سړی څوک کېدای شي. کېدای شي مور یې خوښه وه او مور مې ورسره واده نه وي کړی. زما د پلار لپاره به یې دا پرېښی وي او که مور مې دې سره واده کړی و ، نو څومره ښایسته ژوند به مو درلوده. خو خدای خبر ددې محبت عذاب څنګه څوک سوچ ته هم نه شي پرېښودی.
هغه لـه ډوب سوچ څخه راپورته شوه. عـارفین عباس هم د اشتړینګ څخه سر راپورته کړی و. انجلۍ بیا ور ونه کتل. ساره په هغې ډېر زیات زړه وسوځېد. عـارفین عباس ورڅخه د کور پته وپوښتله، هغې ورته پرته د څه ویلو پته ورکړه.
- تاسو زما مور سره څه خپلوي لرئ؟
-زما د تره لور وه.
هغه په ماته لهجه ځواب ورکه.
- د مور پلار مې ژوندی دی؟
هغې ورپسې بله پوښتنه وکړه.
- مور يې مړه شوې ده او پلار يې امریکا کې دی.
- د مور مې کوم ورور یا خور شته؟
د هغې بی کراري لا پسې زیاتېده.

Preview (6 / 10) - ketabton.com

- ستا یوه ترور او یو ماما دی. هغوی دواړه هم امریکا کې ژوند کوي.

هغې په سرک کې سترګې خښې کړې د سارا پوښتنو ته یې ځوابونه ورکول.

- زما د پلار باره کې څه معلومات لرئ؟

- ستا مور تا ته د پلار باره کې هیڅ نه دي ویلي؟

عارفین عباس هغې ته پرته د کتلو دا وویل.

- بس دا یې ویلي وو ، چې هغه مړ شوی دی.

دا ځلې عارفین د هغې مخ ته کتل،

- هو هغه مړ شوی دی.

په ډېره عجیبه لهجه پرته له دې چې د نور څه باره کې پوښتنه وکړي، ورځخه یې وپوښتل،

- ته درس وایې؟

- نه. دولسم نه وروسته مې بي ای کړی دی او بیا مې درس ویل پریښې دي، اوس په یوه کارخانه کې کار کوم.

- څه کار کوې؟

- کمپیوټر کاره یم.

موټر کې دواړه غلي ناست ول.

د هغوی کور ته رسېدو پورې دواړه غلي وو. له موټره راښکته شول، یوه زړه ودانۍ وه چې په لسګونو کورونه پکې وو ، ددوی کور هم په دریم پوړ کې و ، په تنګو او تیاره زینو کې ساره مخکې او عارفین عباس ورپسې روان وو. ساره د خپل دستکول نه کیلي راواخیسته، دروازه یې پرانیسته او دواړه دننه لاړل. ددې یوې کوټې کور ددوی د تېر ژوند ټوله کیسه اوروله.

- تاسو کېنئ.

ساره یوه چوکۍ د هغې مخې ته کېښوده. عارفین په چپه خوله چوکۍ باندې کېناست.

- تاسو به ما له ځان سره وساتئ؟

دا پوښتنه هغه په ټوله لاره کول غوښتل خو ویې نه شو کړای. عارفین ددې پوښتنې سره له ځایه پاڅیده.

- دا پوښتنه تا ولې مانه وکړه؟

- ما دا ویل غوښتل چې ستاسو کورنۍ خو به څه نیوکه نه لري؟

- زه هیڅ کورنۍ نه لرم، یو ځوی لرم او هغه به هم څه نیوکه ونلري.

هغه ولاړ و ، ساره د خپل سامان په ټولولو بوخته شوه. تر سامان ټولولو وروسته یې کوټې ته یو ځل بیا وکتل. که د هغې وس و ، نو دا هرڅه به یې له ځان سره وړي وی، خو هغه پوهیده چې په هاغه کور کې به دا سامان له کباړ نه ډېر ارزښت ونلري. نو ددې لپاره یې یواځې خپل او د مور یو څه سامان راپورته کړ. عباس په کړکۍ کې ولاړ و او بهر یې کتل.

- تاسو د کله راهیسې دلته اوسېږئ؟

عارفین هغې ته د کتلو پرته ، ورځخه وپوښتل.

- د اول نه..

عباس د ځواب په اورېدو دننه وکتل. هغې خپل سامان پورته کول غوښتل، خو عباس پرېنښوده.

- تاسو پرېدئ، زه یې پورته کوم.

- ته یې نه شې پورته کولای.

عارفین دواړه بیګونه لاس کې نیولي وو.

Preview (7 / 10) - ketabton.com

- زه باید تاسو ته کوم نوم واخلم؟
عارفین د څو شېبو لپاره هغې ته کتل،
- کوم نوم چې دې خوښ وي، اخیستی شې، که غواړئ نو...پاپا راته وایه.
هغه په دې خبره ډېره حیرانه شوه، عارفین له کور څخه وتلی و.

□□□

- نور ترڅومره وخته پورې به دلته ناسته یې؟
دروازې په لور تګ سره یې یو ځل بیا هلته په ناسته لیدلې وه، او د هغې په لور ورغلی و، هغه ددې په ورتلو موسکې شوه.
- ته په دې توره جوړه کې یوه حوره ښکارې، خو زه نه غواړم چې ته هم د تورې شپې په څېر زړ پای ولرې. نو اوس دننه راشه، هوا نوره یخه شوې ده.
هغې په هماغه نرمه لهجه خبرې کولې، په کومه لهجه کې چې یې ورسره تل کولې.
- ته چېرته روان یې؟
د ځواب ورکولو پرته یې ورڅخه وپوښتل.
- لږ کار لرم، ملګري خواته ځم.
هغې په ولاړه ولاړه خبرې وکړې. خبرو خبرو کې ورته داسې ایسېدل لکه چې خبرې ته یې غوږ نه ږدي. هغې بیا سر راپورته کړ او د اسمان په لور یې کتل. هغې د څو شېبو لپاره د هغې مخ ته کتل.
- سبا ستا په سترګو او یا هم په موسکا کې څه شته، خو زه یې ستایلو لپاره هیڅ الفاظ هم نلرم.
عارفین د تل په څېر هغې ته په کتلو سره دا هر څه وویل.

- دننه تلو ته لا اراده نه لرې؟
هغې ورڅخه یو ځل بیا وپوښتل.
- عارفینه! تا تر اوسه خدای لیدلی؟
هغې اوس د اسمان په لور کتل. عارفین یوه اوږده ساه واخیسته او لرې د برنډې په زینو کې کېناسته.
- نه! تا لیدلی؟
- نا، ما هم نه دی لیدلی، خو زړه مې ډېر غواړي چې یو ځل یې وګورم.
د هغې په زړه کې د ماشوم په څېر شوق پروت و او په مخ کې یې یوه عجیبه غوندې کیفیت. د برنډې په ستنه یې سر لګولی او د اسمان په لور یې کتل.
- خدای ولې لیدل غواړې، سبا؟
عارفین د بهر تلو اراده هم پرېښې وه. تل به همداسې کېدل، سبا سره به یې خبرې شروع کړې، ټول کارونه به ترینه پاتې وو.
- نه پوهېږم ولې یې لیدل غواړم، خو بس لیدل یې غواړم.
د هغې په لهجه کې عجیبه غوندې معصومیت او یوه بې کراري پرته وه.
- سبا! دا ټوله نړۍ خدای جوړه کړېده، که د هغې لیدلو ارمان لرې نو هر ښایسته شي ته ګوره، هغه به په هر ښایسته شي کې ومومې.
داسې خبرې یې کولې لکه د هغې پوهولو کوښښ چې کوي. هغې اوس عارفین ته کتل.
- یو اځې په ښایسته شیانو کې، بدرنګه شیانو کې ولې نه؟ ایا دا هم هغې نه دي جوړ کړي. خدای په ګل کې لټول پکار دي ځکه ګل ښایسته دی او په هغې کې به ښکاره شي، او په کاڼي کې به نه ښکاري ځکه هغه ښایسته نه دی. خو عارفینه! خلک وایي چې ښایست په یو شي کې نه وي، ښایست خو د سترګو په لیدلو کې وي. ماته ګل ښایسته نه ښکاري، کاڼي راته ښه ښکاري، نو زه څه وکړم.

Preview (8 / 10) - ketabton.com

عارفین نه یې لاره ورکه کړه، هیڅ نه پوهیده چې څه ځواب ورکړي. د ډېر سوچ نه وروسته یې وویل،

- هو ستا خبره سمه ده. کانې هم ښایسته ښکاریدی شي او کانې هم د هغه ذات پیدا کړی شی دی، نو بس ته نړی ته گوره کوم شی چې دې هم په سترگو ښایسته ولگیده، هغې کې خدای...

- خو عارفینه ! خو زه خدای په شیانو کې لټول نه غواړم او نه یې هم لیدل غواړم. زه هغه یواځې لیدل غواړم. یو واحد، څرنگه چې د هغې صفت دی. مونږ به ښه کارونه کوو. خلکو سره به نیکي کوو. د هغې عبادت به کوو، نو څه به وشي. د هغې ثواب به راکړل شي، مونږ به جنت ته لاړ شو، هر یو ارمان به مو پوره شي. خو که بیا یې هم ونه گورو نو بیا...

عارفین په بی وسۍ هغې ته کتل

- نه پوهیږم سبا ! خو ته د خدای باره کې دومره فکر مه کوه، لیونۍ به شې.

عارفین یې د پوهولو کوښښ کاوه.

- نو بیا د چا باره کې فکر وکړم؟

هغه لکه لاربښوونه یې چې غوښته.

- د دنیا باره کې سوچ وکه، د هغه خلکو باره کې سوچ وکه چې ستا خوا او شا ته دي.

عارفین په ډېر جدیت سره د هغې پوهولو هڅه کوله.

- په هغه څه چې پوهه شوې یم، ولې سوچ وکړم. په هاغه څه چې نه پوهیږم په هغې ولې فکر ونکړم؟

- سبا ! کله نا کله ته عجیبه خبرې کوې...

هغې د عارفین په خبره سر ښکته کړ.

- نه پوهیږم...

- ښه ستا فرانسوي ژبه څنگه روانه ده؟

عارفین د هغې توجه جزبول غوښتل.

- نه پوهیږم څنگه روانه ده، بس هڅه کوم.

- څه خیر، اوس داسې هم مه وایه، ډېرې ښې خبرې کولې شې.

عارفین ورته هڅولو لپاره وویل.

- که په رینښتیا هم یو څه بهتره وي، نو دا هم ستا له کبله دي.

- نه خیر، تر اوسه خو لا دومره نه یم. تاته ځکه دا ژبه زده کول پکار دي، چې فرانسه کې دې زړه خفه نه شي، خلکو سره خبرې وکړې او خپل خدای پسې وگرځې.

عارفین ورته د تنگولو په لهجه کې وویل.

- او ځکه فرانسوي ژبه زده کول غواړم، چې د هغې ځای ښځو سره ستاسو په خبرو پوهه شم.

- خیر، زما هم ښځې دومره نه خوښیږي.

- ستا به نه خوښیږي خو د هغه ځای چاپیریال بل رنگه جوړ دی.

عارفین په دې خبره په زوره وخندل.

- زه سوچ کوم سبا ! تر څو د کور ځای بدل کړم، دا کور خو د بانک سره نږدې دی خو ارامه ځای نه دی. یو بل ځای کې مې کور لیدلی، ډېر ښایسته ځای دی، که ته یې وگورې ستا به هم خوښ شي. زه به یې انځورونه راولېږم، ته یې وگوره بیا ماته ووایه چې څنگه دی.

- بیرته کله ځې؟

- بس لس پنځه لس ورځې مې نورې هم پاتې.

- دا ځلې په کور کې ډېر لږ پاتې شوې. بس ټولې ورځې دې نورو ښارونو ته په چکرونو تېرې کړې.

- هو، دا ځلې د بانک کارونه ډېر زیات وو. زه دلته په رخصتۍ راغلی یم، خو بیا هم پکې د بانک کارونه کوم تر څو ددې کال په پای کې د واده لپاره ډېرې رخصتۍ راکړي. اوس هم د درې څلور ورځو لپاره د ښار

Preview (9 / 10) - ketabton.com

څخه بهر روان یم. ښه ته وایه ستا پوهنتون څنګه روان دی.
عارفین خپل ټول پروګرام تفصیل سره ویلو وروسته هغې څخه وپوښتل.
- هو ، سم روان دی.
هغې نور هم ځآن په څادر کې راونغاړه.
- اوس خو څوک نیوکه نلري؟
عارفین ترېنه په مسکی لهجه وپوښتل.
- چا چې نیوکې لرلې هغوی یې اوس هم لري او په راتلونکې کې به یې هم ولري. نیوکې باندې خو څه خرچه نه راځي چې څوک ورته سوچ وکړي. او خو اوس څوک دومره څه نه وایي. او په پرده باندې راته اوس هم نصیحتونه کېږي.
سبا نری مسکا سره دا خبرې کولې.
- هسې سبا ! که ته پرده وکړې نو ښه به نه وي، بس هسې دې ټول له ځانه خفه کړي دي، بس د یو څو میاشتو خبره ده، بیا فرانسه کې چې دې څنګه لباس اغوستل زړه غواړې اغونده، که پتلون کې ګرځې او که جامو کې، زه هیڅ نیوکه نلرم.
د عارفین په لهجه کې په پټ شرارت پوهه شوه.
- زه په څادر باندې ټول ځان پټولای شم، زه د نورو په څېر بیهوده لباس نه په تن کوم او نه هم ځان سینګاروم. که هلکانو سره هم درس وایم نو نازونه او اداګانې هم نه کوم. ، هو رواجي چادري نه اچوم. ایا ته هم په دې خبره نیوکه لرې؟
عارفین ددې خبرو په اوریدو له ځان سره موسکی شو.
- نه، زه هیڅ نیوکه نلرم، نه د هلکانو سره په ښوونه کې او نا هم په چادري نه اغوستلو باندې. زه خو ستا د اسانی لپاره وایم. دومره ډېرو ضدونو او مخالفتونو کې ژوند کولو لپاره هم ډېر صبر ته ضرورت وي.

- هو ، او په ما کې ډېره حوصله ده. ته خو چېرته روان وې.
سبا ته خبرو منځ کې څه وریاد شول.
- هو روان خو یم، خو ستاسو د خوږو خبرو نه هم برخمن شو. اوس داسې وکړئ چې دننه لاړ شئ.
عارفین خپل لاسي ساعت ته په لیدلو له ځایه پاڅید. سبا یو ځل بیا د ستورو څخه ډک اسمان ته وکتل او له ځایه پاڅېده.
- الله پامان.
هغې خدای پامانی واخسته او له برنډې څخه د کوټې په لور روانه شوه.
عارفین په خپل ځای ولاړ هغې ته کتل.

□□□

Preview (10 / 10) - ketabton.com

په ډېره خاموشۍ بیرته کور ته راستون شو. عارفین په ورو موټر چلاوه، او د شیشې څخه یې بهر کتل. کور ته په راتلو سره یې د هغې سامان له موټره راښکته کړ او څوکېدا ته یې دننه ورو لېږاره ووېل.

- ته دې خپله کوټه وګوره، تر هغې به ډوډۍ تیاره شي.

په دې خبره ورته په ریښتیا هم د لوږې احساس وشو. دا مهال د ماسپښین څلور بجې وې او هغه دوه بجې دلته راغلې وه. د غرمې ډوډۍ هغې څه په تیزۍ یا بې کرارۍ نه وه خوړلې خو اوس د ډوډۍ نوم اوریدو سره یې د لوږې احساس وکړ. څوکیدار تر کوټې ورسوله. هغې په عجیبه انداز کوټې ته کتل. څوکیدار سامان ایښی و او تللی و.

- که چېرې دا خوب وي ساره ! نو دعا کوه تر څو دا خوب لا پسې اوږد شي او که چېرې دا ریښتیا وي نو دعا کوه چې خوب ترې جوړ نه شي.

هغې د کړکۍ څخه بهر وکتل، لاندې چمن او څلور خوا وګلانو بیل منظر جوړ کړی و.

-آیا دلته اوسېدل به اسانه وي.

هغې یو ځل بیا خپل نظر د کوټې په شیانو وزغلاوه. هغه ویجاړه کوټه وریاده شوه، چې د ژوند څلورویشت کالونه یې پکې تېر کړي ول. د هغې زړه غوښتل یو ځل بیا هماغه کورته لاړه شي. هغې تر ډېره د کوټې هر شي ته کتل. تر ډېره په خپل ځای ولاړه وه. څو شېبې وروسته د تشناب په لور لاړه، مخ ته یې یو څو لپې اوبه واچولې او خپل ځانته یې په اینه کې کتل. تر ډېره د آینې مخې ته ولاړه وه. تشناب کې دننه د خپل ځانه پرته هر څه ورته د قدر وړ ښکاره شول.

- ساره ! اوس لکه چې درته د کمترۍ احساس پیل شو. اوس به څه کوې؟

یو ځل بیا ورته دا احساس وشو چې ټول دې پسې خاندي، هغې د آینې څخه سترګې واړولې، اوبه یې بندې کړې. مخ پاک باندې یې لاسونه او مخ وچ کړل او بیرته کوټې ته راغله. لږه شېبه وروسته د کور ملازم د

ډوډۍ تیاربدو خبر سره راغی، هغه ورسره د ډوډۍ خوړلو کوټې ته لاړه. عارفین د چا سره په ټیلیفون خبرې کولې. د هغې په لیدلو یې خبرې بندې کړې.

- راځه ساره !

عارفین ورته ووېل. ملازم ساره لېږاره یوه څوکۍ رامخته کړه. هغه په نه زړه څوکۍ باندې کښیناسته. هغې ته د کور ډوډۍ وریاده شوه چې خپلې مور سره یې خوړلې وه.

- ساره ډوډۍ شروع که.

عارفین ورته ووېل. هغې د مېز د پاسه رنګارنګ خوراکونو کې ساده خوراک لټول غوښتل. عارفین د هغې ستونزه اسانه کړې وه. هغې خپل ځان او ددې مخې قاب کې وریژې واچولې او ورپسې یې د ټولو خوراکونو نه لږ لږ د هغې مخې ته کېښودل. هغې په وارخطایې ډوډۍ پیل کړې وه.

- دا ټول کور ستا دی. ته چې څنګه غواړې، څه چې غواړې، کېدای شي ټوله ورځ کور کې بیکاره تېرولو باندې تنګه شې نو کولای شې خپل درس ته دوام ورکړې.

هغې ورسره خبرې کولې خو بیا یې هم ددې په لور نه کتل. بس خپله کاشوغه یې قاب کې وریژو کې وهله. هغه پوه شوې وه، چې هغه ډوډۍ نه خوري بس صرف ورسره ناست و. کله چې یې وریژې ختمې کړې، عارفین ورته بیا قاب ډک کړی و.

تر ډوډۍ خوړلو وروسته ملازم حویلۍ چمن کې چای ایښی و. هغوی دواړه هم چمن ته راغلل. هغې په لاس کې پیاله نیولې وه چې بهر د موټر هارن تر غوږ شو. څوکیدار دروازه پرانیسته.

- حیدر راغی.

عارفین دروازې په لور وکتل او ویې ویل. سرې خپل لاسي بیګ او

PREVIEW

You've reached the end of the preview.

Purchase the full book to continue reading.

Buy this book - ketabton.com

https://ketabton.com/books/t5gJtofeuB0

Preview on ketabton.com. Rights remain with the author or publisher.